

ASPECTE PRIVIND REGLEMENTAREA DREPTURILOR COPILULUI ÎN ROMÂNIA

ION POPESCU-SLĂNICEANU*

COSMIN-IONUȚ ENESCU**

ABSTRACT:

Modern societies are concerned about children, defending their rights, their protection as human beings who are not fully shaped and cannot defend their rights by themselves. In Romania, Law No. 272/2004 is the legal framework for the respect, the promotion and the guaranteeing of children's rights.

Implementation of this legislation allows for the creation of a modern, European, system for the protection of the rights of the child, harmonized with the international treaties to which Romania is party, such as the European Convention on Human Rights and the United Nations Convention on the Rights of the Child.

In conformity with the above-mentioned regulations, all public authorities, non-governmental organizations, as well as natural persons and the legal persons responsible for the protection of the child are bound to respect and guarantee the rights of the child.

Keywords: child, juvenile, rights, protection

RÉSUMÉ:

La société moderne est préoccupé par l'enfant, la protection des intérêts et des droits, de la protection de l'être humain d'être complètement informé par ce que les citoyens ne peuvent défendre leurs droits autrement. En Roumanie, la loi n° 272/2004 constitue le cadre juridique à respecter pour promouvoir et garantir les droits.

La mise en œuvre de cette législation permet la création d'une société moderne, européenne, la protection des droits des enfants, en harmonie avec les traités internationaux auxquels la Roumanie est partie, tels que la Convention européenne des Droits de l'Homme et de la Convention des Nations Unies relative aux droits de l'enfant.

En conformité avec les règlements ci-dessus, tous les pouvoirs publics, les organisations non gouvernementales, les particuliers et les personnes morales responsables de la protection de l'enfant ont l'obligation de respecter et de garantir les droits des enfants.

Mots-clés: enfant, mineur, homme, protection

În legislația națională, pentru prima oară, noțiunea de copil a fost definită de Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului¹. Până la apariția acesteia în legislația noastră se puneau semnul egal între noțiunea de minor și aceea de copil.

Legea nr. 272/2004 definește copilul în art. 4 lit. a ca fiind persoana care nu a împlinit vârsta de 18 ani și nu a dobândit capacitatea deplină de exercițiu, în condițiile legii. Se observă deci că această definiție oferă noțiunii de copil un sens mai restrâns decât cel al noțiunii de minor.

În conformitate cu legislația internațională, respectiv cu art. 1 al Convenției privind drepturile copilului², prin copil se înțelege orice ființă umană

sub vârsta de 18 ani, cu excepția cazurilor în care, în baza legii aplicabile copilului, majoratul este stabilit sub această vârstă.

Se apreciază în doctrină³, că termenul „minor”, în toate normele juridice referitoare la tutela minorului sau, în general, la promovarea și protecția drepturilor minorului, este înlocuit cu termenul „copil”, înlocuire care s-ar fi impus încă din anul 1990, când România a ratificat Convenția ONU din 1989, cu privire la drepturile copilului.

Societatea modernă este preocupată de copil, de apărarea intereselor și drepturilor sale, de ocrotirea sa ca ființă umană neformată pe deplin și care nu-si poate apăra drepturile⁴.

Of., I, nr. 314 din 13 iunie 2001.

³ A se vedea T. Bodoașcă, *Contribuții la studiul condițiilor în care poate fi instituită tutela copilului în reglementarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului*, în „Dreptul” nr. 3/2005, p. 53; I. Imbrescu, *Reflecții în legătură cu folosirea eronată a unor termeni din sfera dreptului familiei*, în „Dreptul” nr. 8/2005, pp. 110 – 115.

⁴ A se vedea Alexandru Bacaci, Viorica-Claudia Dumitrache, Cristina Codruța Hageanu, *Dreptul familiei*, ediția a VII-a,

* Prof. univ. dr., cadru didactic la Universitatea „Constantin Brâncoveanu”, Pitești.

** Dr., cadru didactic la Universitatea „Constantin Brâncoveanu”, Pitești.

¹ Republicată în M. Of., I, nr. 557 din 23 iunie 2004.

² Legea nr. 18 din 27 septembrie 1990 pentru ratificarea Convenției cu privire la drepturile copilului, republicată în M.

Puțini tineri se gândesc însă în profunzime, unii poate chiar deloc, la drepturile omului și nu le asociază în mod automat cu propria situație sau cu situațiile cunoscuților lor. Ei se gândesc într-o măsură mai mică la drepturile specifice copiilor, deși sunt de părere că majoritatea drepturilor omului se aplică și copilului⁵.

Potrivit dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil⁶, drepturile copilului sunt recunoscute de la concepțiune, însă numai dacă el se naște viu. În ceea ce privește timpul legal al concepțiunii, acesta este intervalul de timp cuprins între a trei sute și a o sută optzeci zi dinaintea nașterii copilului. El se calculează zi cu zi.

Prin mijloace de probă științifice se poate face dovada concepțiunii copilului într-o anumită perioadă din intervalul de timp prevăzut mai sus sau chiar în afara acestui interval.

Recunoașterea importanței indentității copilului și a statutului juridic al acestuia.

Conform prevederilor art. 8 din Legea nr. 272/2004, copilul are dreptul la stabilirea și păstrarea identității sale. Acesta este înregistrat imediat după naștere și are de la această dată dreptul la un nume, dreptul de a dobândi o cetățenie și, dacă este posibil, de a-și cunoaște părinții și de a fi îngrijit, crescut și educat de aceștia. Părinții aleg numele și prenumele copilului, în condițiile legii. Totodată, copilul are dreptul de a-și păstra cetățenia, numele și relațiile de familie fără nici o ingerință. Dacă se constată că un copil este lipsit, în mod ilegal, de elementele constitutive ale identității sale sau de unele dintre acestea, instituțiile și autoritățile publice sunt obligate să ia de urgență toate măsurile necesare în vederea restabilirii identității copilului.

Aceste prevederi trebuie să fie coroborate și cu dispozițiile Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă⁷ care precizează în mod expres că ofițerul de stare civilă poate să refuze înscrierea în certificatul de naștere a unor prenume care sunt formate din cuvinte indecente ori ridicole, părinții putând opta pentru un nume corespunzător.

În ceea ce privește dreptul copilului la păstrarea

Ed. C.H. Beck, București, 2012, p. 323.

⁵ Drepturile copiilor, așa cum le văd ei, Luxemburg: Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, 2011, p. 4.

⁶ Legea nr. 287 din 17 iulie 2009 privind Codul civil, republicată în M. Of., I, nr. 505 din 15 iulie 2011.

⁷ Republicată în M. Of., I, nr. 339 din 18 mai 2012.

cetățeniei române, precizăm că Legea nr. 21/1991 a cetățeniei române⁸ a prevăzut în mod expres că cetățenia română nu poate fi retrasă persoanei care a dobândit-o prin naștere.

Dreptul copilului la identitate este consacrat și de articolele 7 și 8 din Convenția ONU cu privire la drepturile copilului.

Pentru ca acest drept să se realizeze, unitățile sanitare care au în structură secții de nou-născuți și/sau de pediatrie au obligația de a angaja un asistent social sau, după caz, de a desemna o persoană cu atribuții de asistență socială.

În vederea stabilirii identității copilului părăsit sau găsit ori a părinților acestuia, organele de poliție competente au obligația de a desemna una sau mai multe persoane responsabile cu realizarea demersurilor ce le revin, potrivit legii, pentru înregistrarea nașterii copilului.

Certificatul medical constatator al nașterii, atât pentru copilul născut viu, cât și pentru copilul născut mort, se întocmește în termen de 24 de ore de la naștere. În acest sens, răspunderea pentru îndeplinirea acestei obligații revine medicului care a asistat sau a constatat nașterea și medicului șef de secție.

Când nașterea a avut loc în afara unităților sanitare, medicul de familie având cabinetul înregistrat în raza teritorială unde a avut loc nașterea este obligat ca, la cererea oricărei persoane, în termen de 24 de ore, să constate nașterea copilului, după care să întocmească și să elibereze certificatul medical constatator al nașterii copilului, chiar dacă mama nu este înscrisă pe lista cabinetului său⁹.

În acest sens, Direcțiile generale de asistență socială și protecție a copilului au rolul de a coordona din punct de vedere metodologic activitățile desfășurate la nivelul județului în legătură cu respectarea dreptului copilului la stabilirea identității sale, precum și cu privire la prevenirea separării copilului de părinții săi¹⁰.

În situația copilului găsit, precum și a celui părăsit de părinți în alte unități sanitare, a cărui naștere nu a fost înregistrată, obligația de a realiza demersurile prevăzute de lege pentru înregistrarea nașterii copilului revine serviciului public de asistență socială în a cărui rază administrativ-

⁸ Republicată în M. Of., I, nr. 576 din 13 august 2010.

⁹ Art. 10 din Legea nr. 272/2004.

¹⁰ Manual pentru implementarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, Ed. Vanemonde, București, 2006, p. 17.

teritorială a fost găsit sau părăsit copilul.

Expertiza medico-legală necesară pentru înregistrarea nașterii copilului este gratuită¹¹.

Potrivit art. 13 din Legea nr. 272/2004 unitățile sanitare, unitățile de protecție socială, serviciile de îngrijire de tip rezidențial, entitățile fără personalitate juridică, alte persoane juridice, precum și persoanele fizice, care internează sau primesc în îngrijire femei gravide ori copii care nu posedă acte pe baza cărora să li se poată stabili identitatea, sunt obligate să anunțe, în termen de 24 de ore, în scris, autoritatea administrației publice locale în a cărei rază își au sediul sau, după caz, domiciliul, în vederea stabilirii identității lor.

Cel care ia un copil pentru a-l îngriji sau proteja temporar, până la stabilirea unei măsuri de protecție în condițiile legii, are obligația de a-l întreține și, în termen de 48 de ore, de a anunța autoritatea administrației publice locale în a cărei rază teritorială își are sediul sau domiciliul.

Dreptul copilului la menținerea relațiilor personale, drept fundamental al acestuia.

Copilul are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu părinții, rudele, precum și cu alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament.

De asemenea, el are dreptul de a-și cunoaște rudele și de a întreține relații personale cu acestea, precum și cu alte persoane alături de care copilul s-a bucurat de viața de familie, în măsura în care acest lucru nu contravine interesului său superior.

Părinții sau un alt reprezentant legal al copilului nu pot împiedica relațiile personale ale acestuia cu bunicii, frații și surorile ori cu alte persoane alături de care copilul s-a bucurat de viața de familie, decât în cazurile în care instanța decide în acest sens, apreciind că există motive temeinice de natură a primejdui dezvoltarea fizică, psihică, intelectuală sau morală a copilului.

Conform unei hotărâri a Curții Europene a Drepturilor Omului, decizia statului de a reduce sau interzice contactul dintre părinți și copii va fi întotdeauna supusă unei analize minuțioase. Când astfel de restricții se dovedesc a fi excesive sau disproportionale, acest lucru înseamnă încălcarea atât a drepturilor copilului, cât și ale părinților. Curtea a subliniat strânsa legătură dintre contactul adecvat și scopul principal care este menținerea copilului alături de familia sa¹².

În sensul Legii nr. 272/2004, relațiile personale

¹¹ Art. 12 din Legea nr. 272/2004.

se pot realiza prin:

a) întâlniri ale copilului cu părintele ori cu o altă persoană care are, potrivit respectivei legi, dreptul la relații personale cu copilul;

b) vizitarea copilului la domiciliul acestuia;

c) găzduirea copilului pe perioadă determinată de către părintele sau de către altă persoană la care copilul nu locuiește în mod obișnuit;

d) corespondență ori altă formă de comunicare cu copilul;

e) transmiterea de informații copilului cu privire la părintele ori la alte persoane care au, potrivit legii, dreptul de a menține relații personale cu copilul;

f) transmiterea de informații referitoare la copil, inclusiv fotografii recente, evaluări medicale sau școlare, către părintele sau către alte persoane care au dreptul de a menține relații personale cu copilul.

Transmiterea informațiilor prevăzute la lit. e) și f) se va face cu respectarea interesului superior al copilului, precum și a dispozițiilor speciale vizând confidențialitatea și transmiterea informațiilor cu caracter personal.

Copilul care a fost separat de ambii părinți sau de unul dintre aceștia printr-o măsură dispusă în condițiile legii are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu ambii părinți, cu excepția situației în care acest lucru contravine interesului superior al copilului.

Instanța judecătorească, luând în considerare, cu prioritate, interesul superior al copilului, poate limita exercitarea acestui drept, dacă există motive temeinice de natură a periclita dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială a acestuia.

Copilul ai cărui părinți locuiesc în state diferite are dreptul de a întreține relații personale și contacte directe cu aceștia, cu excepția situației în care acest lucru contravine interesului superior al copilului.

Exercitarea acestui drept va fi facilitată de Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice (MMFPSPV), în colaborare cu Ministerul Afacerilor Externe, pe baza unei proceduri aprobate prin ordin comun.

O situație des întâlnită în practică o reprezintă cazul în care, pe fondul unor raporturi conflictuale

¹² A se vedea de exemplu, Hotărârea din 22 iunie 2004 în cauza Pini și Bertani și Manera și Atripaldi împotriva României, publicată în M. Of., I, nr. 1245 din 23 decembrie 2004.

între părinți, de regulă divorțați, unul dintre ei împiedică menținerea relațiilor celuilalt părinte cu copilul. Tot pe fondul unor raporturi conflictuale și cel mai adesea vătămătoare, chiar traumatizante pentru copii, s-a întâmplat adesea ca părintele căruia nu i-a fost încredințat copilul să părăsească totuși țara împreună cu acesta, stabilindu-se pe teritoriul altui stat. Astfel de situații, în care eforturile unuia sau ale celuilalt părinte de a-și exercita drepturile conferite prin lege, nu găsesc un răspuns adecvat la celălalt, iar părțile nu pot găsi singure soluția convenabilă, făcând necesară intervenția cumulată a autorităților din statele „implicate”, au fost reglementate prin Legea nr. 216/2003 privind aderarea României la Convenția europeană asupra recunoașterii și executării hotărârilor în materie de încredințare a copiilor și de restabilire a încredințării copiilor, adoptată la Luxembourg la 20 mai 1980¹³.

Copiii neînsoțiți de părinți sau de un alt reprezentant legal ori care nu se găsesc sub supravegherea legală a unor persoane au dreptul de a li se asigura, în cel mai scurt timp posibil, reîntoarcerea alături de reprezentanții lor legali.

Deplasarea copiilor în țară și în străinătate se realizează cu înștiințarea și cu acordul ambilor părinți; orice neînțelegeri între părinți cu privire la exprimarea acestui acord se soluționează de către instanța judecătorească.

Părinții și, după caz, o altă persoană responsabilă de supravegherea, creșterea și îngrijirea copilului au obligația să anunțe la poliție dispariția acestuia de la domiciliu, în cel mult 24 de ore de la constatarea dispariției¹⁴.

Potrivit art. 19 din Legea nr. 272/2004, misiunile diplomatice și consulare ale României au obligația de a sesiza Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice cu privire la copiii cetățeni români aflați în străinătate care, din orice motive, nu sunt însoțiți de părinți sau de un alt reprezentant legal ori nu se găsesc sub supravegherea legală a unor persoane din străinătate.

MMFPSPV va lua măsurile necesare pentru întoarcerea copilului la părinți sau la un alt reprezentant legal, imediat după identificarea acestora. În cazul în care persoanele identificate nu pot sau refuză să preia copilul, la cererea Direcției Generale pentru Protecția Copilului, tribunalul de la domiciliul copilului sau Tribunalul București, în

situația în care acest domiciliu nu este cunoscut, va dispune plasamentul copilului într-un serviciu de protecție specială propus de Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

Procedura de întoarcere a copiilor în țară, de identificare a părinților sau a altor reprezentanți legali ai copiilor, modul de avansare a cheltuielilor ocazionate de întoarcerea în țară a acestora, precum și serviciile de protecție specială, publice sau private, competente să asigure protecția în regim de urgență a copiilor se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Misiunile diplomatice și consulare străine au obligația de a sesiza Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice și Autoritatea pentru Străini despre toate situațiile în care au cunoștință de copii cetățeni străini aflați pe teritoriul României care, din orice motive, nu sunt însoțiți de părinți sau de un alt reprezentant legal ori nu se găsesc sub supravegherea legală a unor persoane. În cazul în care autoritățile române se autosesizează, acestea vor înștiința de urgență misiunea străină competentă cu privire la copiii în cauză.

În această situație, Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, până la definitivarea demersurilor legale ce cad în competența Autorității pentru Străini, va solicita Tribunalului București stabilirea plasamentului copilului într-un serviciu de protecție specială propus de MMFPSPV.

Măsura plasamentului durează până la returnarea copilului în țara de reședință a părinților ori în țara în care au fost identificați alți membri ai familiei dispuși să ia copilul. În cazul nereturnării copilului, acesta beneficiază de protecția specială prevăzută în Legea nr. 272/2004¹⁵.

Dreptul la protejarea imaginii publice. Potrivit art. 22 din legea amintită, copilul are dreptul la protejarea imaginii sale publice și a vieții sale intime, private și familiale. În acest sens, este interzisă orice acțiune de natură să afecteze imaginea publică a copilului sau dreptul acestuia la viață intimă, privată și familială.

Participarea copilului în vârstă de până la 14 ani la dezbateri publice în cadrul unor programe audiovizuale se poate face numai cu consimțământul scris al acestuia și al părinților sau, după caz, al altui reprezentant legal.

De asemenea, copiii nu pot fi folosiți sau expuși

¹³ Publicată în M. Of., I, nr. 367 din 29 mai 2003.

¹⁴ Art. 18 din Legea nr. 272/2004.

¹⁵ Art. 20 din Legea nr. 272/2004.

de către părinți, reprezentanți legali sau alte persoane responsabile de creșterea și îngrijirea lor, în scopul de a obține avantaje personale sau de a influența deciziile autorităților publice.

Consiliul Național al Audiovizualului¹⁶ monitorizează modul de derulare a programelor audiovizuale, astfel încât să se asigure protecția și garantarea dreptului copilului.

Dreptul la libertatea de exprimare. Copilul are dreptul la libertatea de exprimare. Libertatea copilului de a căuta, de a primi și de a difuza informații de orice natură, care vizează promovarea bunăstării sale sociale, spirituale și morale, sănătatea sa fizică și mentală, sub orice formă și prin orice mijloace la alegerea sa, este inviolabilă.

Părinții sau, după caz, alți reprezentanți legali ai copilului, persoanele care au în plasament copii, precum și persoanele care, prin natura funcției, promovează și asigură respectarea drepturilor copiilor au obligația de a le asigura informații, explicații și sfaturi, în funcție de vârsta și de gradul de înțelegere al acestora, precum și de a le permite să-și exprime punctul de vedere, ideile și opiniile.

Părinții nu pot limita dreptul copilului minor la libertatea de exprimare decât în cazurile prevăzute expres de lege. Majoritatea statelor împărtășesc principiul conform căruia părerea copiilor trebuie ascultată și luată în considerare, potrivit vârstei și capacității lor de a înțelege.

Un aspect extrem de important atunci când vorbim despre drepturile copilului, este protecția, dar la fel de importantă pentru bunăstarea copilului este și autonomia.

Potrivit art. 24 din Legea nr. 272/2004, copilul capabil de discernământ are dreptul de a-și exprima liber opinia asupra oricărei probleme care îl privește.

În orice procedură judiciară sau administrativă care îl privește, copilul are dreptul de a fi ascultat. Este obligatorie ascultarea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani. Cu toate acestea, poate fi ascultat și copilul care nu a împlinit vârsta de 10 ani, dacă autoritatea competentă apreciază că audierea lui este necesară pentru soluționarea cauzei.

Dreptul de a fi ascultat conferă copilului posibilitatea de a cere și de a primi orice informație pertinentă, de a fi consultat, de a-și exprima opinia și de a fi informat asupra consecințelor pe care le poate avea opinia sa, dacă este respectată, precum

¹⁶ Legea nr. 504 din 11 iulie 2002 a audiovizualului, publicată în M. Of., I, nr. 534 din 22 iulie 2002.

și asupra consecințelor oricărei decizii care îl privește.

În toate cazurile, opiniile copilului ascultat vor fi luate în considerare și li se va acorda importanța cuvenită, în raport cu vârsta și cu gradul de maturitate a copilului.

Orice copil poate cere să fie ascultat. În caz de refuz, autoritatea competentă se va pronunța printr-o decizie motivată.

Dispozițiile legale speciale privind consimțământul sau prezența copilului în procedurile care îl privesc, precum și prevederile referitoare la desemnarea unui curator, în caz de conflict de interese, sunt și rămân aplicabile.

De asemenea, copilul are **dreptul la libertate de gândire, de conștiință și de religie**. Părinții îndrumă copilul, potrivit propriilor convingeri, în alegerea unei religii, în condițiile legii, ținând seama de opinia, vârsta și de gradul de maturitate a acestuia, fără a-l putea obliga să adere la o anumită religie sau la un anumit cult religios.

Religia copilului care a împlinit vârsta de 14 ani nu poate fi schimbată fără consimțământul acestuia; copilul care a împlinit vârsta de 16 ani are dreptul să-și aleagă singur religia.

Totodată, atunci când acesta beneficiază de protecție specială, persoanelor în îngrijirea cărora se află le sunt interzise orice acțiuni menite să influențeze convingerile religioase ale copilului.

Dreptul la liberă asociere și dreptul la viață culturală proprie. Copilul are dreptul la liberă asociere în structuri formale și informale, precum și libertatea de întrunire pașnică, în limitele prevăzute de lege.

Autoritățile administrației publice locale, unitățile de învățământ și alte instituții publice sau private competente iau măsurile necesare asigurării exercitării corespunzătoare a drepturilor prevăzute mai sus¹⁷.

Copilul aparținând unei minorități naționale, etnice, religioase sau lingvistice are dreptul la viață culturală proprie, la declararea apartenenței sale etnice, religioase, la practicarea propriei sale religii, precum și dreptul de a folosi limba proprie în comun cu alți membri ai comunității din care face parte.

În conformitate cu dispozițiile Ordonanței nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare¹⁸ orice persoană

¹⁷ Art. 26 din Legea nr. 272/2004.

¹⁸ Republicată în M. Of., I, nr. 99 din 8 februarie 2007.

fizică sau juridică are obligația de a respecta principiile egalității și nediscriminării în orice acțiune a lor.

De asemenea, copilul are dreptul la respectarea personalității și individualității sale și nu poate fi supus pedepselor fizice sau altor tratamente umilitoare ori degradante.

Măsurile de disciplinare a copilului nu pot fi stabilite decât în acord cu demnitatea copilului, nefiind permise sub nici un motiv pedepsele fizice ori acelea care se află în legătură cu dezvoltarea fizică, psihică sau care afectează starea emoțională a copilului.

Prin urmare, în familie și în toate instituțiile publice și private care au în îngrijire copii, sunt interzise pedepsele corporale și tratamentele umilitoare. Regulamentele de ordine interioară ale instituțiilor în cauză ar fi de dorit să conțină obligatoriu capitole cu privire la interzicerea pedepselor corporale și încălcarea demnității copiilor.

Totodată, copilul are dreptul să depună singur plângeri referitoare la încălcarea drepturilor sale fundamentale, prevedere în deplină concordanță cu dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ratificată de

România prin Legea nr. 30/1994, care consacră dreptul oricărei persoane (fără a impune o limită de vârstă) de a sesiza instanța judecătorească în cazul încălcării drepturilor fundamentale. De exemplu, am putea menționa dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, libertatea individuală în sens constituțional, dreptul la apărare, libertatea de exprimare, dreptul la informație, dreptul la învățătură, accesul la cultură, dreptul la un mediu sănătos.

Îmbunătățirea situației copiilor din România și asigurarea celor mai bune condiții pentru ca ei să crească sănătoși, să aibă o îngrijire și educație de calitate și să participe activ la viața comunității constituie unul dintre principalele obiective pe care toți factorii de decizie îl urmăresc.

Prin adoptarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului s-a făcut un pas important, în aria sa de reglementare fiind cuprinși toți copiii, indiferent unde se află aceștia, în familie sau în sistemul de protecție, în școală sau deja pe piața muncii, în țară sau în străinătate, indiferent de situația lor și fără nici o discriminare, garantând acestora exercitarea drepturilor lor, prevăzute de Convenția ONU cu privire la drepturile copilului.